

са да сѣе вредъ зависть и да направи гордостъта на Телѣмахъ умразна на сѣюзницитѣ.

Единъ день Телѣмахъ като бѣ плѣнилъ нѣколко Давнійцы, Фалантъ са прерѣ че тѣзи плѣнници трѣба да принадлежатъ нему, защото споредъ думитѣ му, той на чело на своитѣ Лакедемоняны былъ развалилъ онѣзи чета Давнійцы, и че Телѣмахъ, като намѣрилъ Давнійцитѣ вече навиты и обѣржты на бѣгъ, можилъ лесно да ги олуви живы и да ги закара въ стана. Телѣмахъ, напротивъ, думаше че той отгървалъ Фаланта да са не навые, и че той побѣдилъ Давнійцитѣ. Представихъ са и двамата въ събраніето на сѣюзнитѣ царѣ за да докажатъ сѣкый отъ тѣхъ правото си. Тогасъ Телѣмахъ са распали толкосъ щото са закани на Фаланта; и тѣ быхъ са сбили тосъ часъ помежду си ако не быхъ ги спрѣли.

Фалантъ имаше братъ на име Иппій, извѣстенъ въ сичката войска по храбростъта си, по силата си и срѣчността си. „Поллуксѣ, думахъ Тарентинцитѣ, не бы могълъ подобрѣ да са бие въ юмрушкыя бой; Касторъ не можаше го надпрепуска; той бѣше едъръ и силенъ почти колкото Херкулеса.“ Сичката войска му са боеше; защото той бѣ еще повече евадливъ и грубъ отъ колкото бѣхъ и силенъ.

Иппій, като видѣ съ каква дързость Телѣмахъ са закани на брата му, отива тосъ часъ, зема плѣнницитѣ за да ги откара въ Тарентъ, безъ да чака рѣшеніето на събраніето. Телѣмахъ, комуто извѣстихъ тайно, излѣзе разяренъ отъ гнѣвъ. Подобенъ на убоденъ глиганъ който раснѣненъ търси ловѣца който го е ранилъ за да го раскъса, той тича по стана, търси съ очи неприятеля си и полюлъва копіето си съ което нице да го прободѣ; найподиръ той го срѣца, и като го вижда гнѣвътъ му са удвоява. Той не бѣше вече онзи благоразумный Телѣмахъ рѣководимый отъ Минерва подъ образа на Ментора; той приличаше на побѣснѣлъ или на свирѣшъ левъ.

Тосъ часъ той извиква на Иппія: „Чакай, найнизкий отъ сичкитѣ челоуѣцы! чакай; да видимъ ако можешъ да ми земешъ корыститѣ на плѣнницитѣ които азъ навихъ. Ты нема да ги закарашъ въ Тарентъ;